

תחזוקה בתרגיל חטיבתי

הומורסקה עצובה בשלוש תמונות

מאת סא"ל צבי אלון

המקום : שק"ם קצינים.

המשתתפים : רס"ן דן — קצין אפסנאות חטיבתי.

ג'ו — איש מילואים, מי שהיה קצין אפסנאות (G4) בצבא ארה"ב.

תמונה 1

ג'ו : שלום דן, איך ההרגשה אחרי התרגיל?

דן : שלום. ההרגשה בינונית למדי, ביתר זהירות הייתי אומר : מזופתת. מבין אתה, אפשר לעבור תרגיל בשלוש דרכים : בהצלחה, בחמיקה ובצליעה. לצערי, כפי שהוסבר לי בפרוטרוט ע"י מפקד החטיבה, עברתי אותו בוחילה על ארבע.

ג'ו : ?

דן : ודאי ידוע לך שהייתי קצין-אפסנאות של החטיבה אשר, תורגלה עתה בתרגול טקטי ללא-גייסות. משימת החטיבה-היתה לתקוף יעדי אויב, להבקיעם, להרסם ולפרוץ דרכם לעבר השפלה. תכנון התחזוקה שלי היה גאוני, אך ההתקפה נכשלה בגלל חוסר סיוע ארטילרי מספיק.

ג'ו : מה לך ולפשעי ארטילריה ?

דן : אינך מבין. חוסר הסיוע נגרם בגלל מחסור בתחמושת. תשאל אותי האם לא תכננתי את הספקתה ? ודאי שכן. הוצאתי נספח-אפסנאות מפורט, בו קבעתי כל פרט — החל משיטת הספקת התחמושת ועד להקצבתה. העמדותי בבסיסי-העורפי לרשות התותחנים הקצבה בכמות העונה לקרב-הבקעה והוצאתי הוראה שיוכלו למשוך תחמושת מיד עם תחילת הקרב. אולם קרו כאן למעשה שתי תקלות, שהובלטו באותיות של קידוש-לבנה בסיכום התרגיל.

א. ההקצבה לא היתה מספקת. ב. התחמושת לא הגיעה בזמן.

בעקבות אלה — זעמו של מפקד החטיבה עבר כל גבול (שבר שלוש כוסות, במקום אחת — בשעת זעם רגיל).

ג'ו : ידידי הצעיר, נשאר לי רק להזכיר לך מספר כללים הנהוגים בצבא ארה"ב המהולל (ושעמדו במבחן). הישימים לבעיה שעמדה לפניך :

כלל ראשון, לקרב־הבקעה דרושות כמויות גדולות של תחמושת לצורך ריכוך (במידה וההתקפה היא עם הכנה ארטילרית). לכן ההקצבות חייבות להיות "רציניות".

כלל שני, אנו נוהגים להקל על הארטילריסטים — והדרג הלוגיסטי עורם תחמושתם בקרבת התותחים (באותה הכמות שהוצאתה חוויה), ובמידת האפשר ע"י העמדות הראשוניות שלהם.

כתוצאה מפעולתך המזהירה הגיעה התחמושת אחר תחילת הקרב, ואני מניח שבעקבות כך, הם היו נאלצים להשתמש ב"תקן". דבר זה הוא בניגוד לכלל, שאין להכריח הארטילריסטים לירות ב"תקן" שלהם. ה"תקן" הוא בגדר "מלאי ברזל", שיש להשתמש בו רק בעת חירום — כלומר, כאשר קורות תקלות בהספקה. אני מזכיר לך, שלעתים קרובות אין לגדודי התותחנים מספיק רכב חופשי למשיכת התחמושת (אף באם כבר היה להם פעם החשק לעשות זאת). עליך אם־כן לדאוג, במחילה, בכל עת שהדבר הוא בגדר אפשרי (כלומר כמעט תמיד), לדחיקת תחמושת זו אל גדודי התותחנים, ובמידת האפשר — עד לעמדות התותחנים (לא יותר קדימה מהן...). בקוריא, שיטה זו היתה בבחינת פק"ל. בכל אופן, ב"גלגול" הקודם שלי, הייתי נוהג כך תמיד.

אגב, במה נגמר הענין?

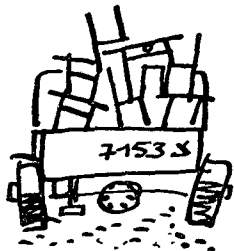
דן: הסוף, שטרם מצאו יותר טוב ממני. נאמר לי, שתינתן לי עוד הזדמנות אחת — ובאם לא אצלית, אני עלול לעמוד בפני סכנת העברה לתפקיד אג"מ...

תסונה 2

אותו מקום — אותם הקצינים — חדשים אחר זאת.

ג'ו: מה שמעתי עליך? בתרגילי־המפקדות החטיבתי האחרון עברת על עצמך; כמעט שחיסלת את התרגיל.

דן: אל תגזים. התכנון שלי גם הפעם היה לעילא ולעילא. הצרה שתכנון זה לא התאים לתרגיל האמור. התרגיל היה מהסוג החביב על מתכנני תרגילי־המפקדות: מרדף חטיבתי בשני צירים על פני שטח גדול. הייתי צריך לערוך תכנית תחזוקה כאשר, נוסף לרכב האורגני, ניתנו לחטיבה שאי מחלקות־תובלה — משאיות 4x2 (שאותן הוצאתי בתחנונים מבקר־האפסנאות). לאור הלקחים של התרגיל הקודם ולאור נסיוני העשיר, קבעתי שכל הקצבות התחמושת שתינתנה לחטיבה לכל משך הפעולה, וכן כ־4 ימי מזון וכיום דלק, יועמסו על הרכב התובלה. הבטחתי גם, שכל ציוד־המחנה (כולל שולחנות וספסלים) יילקח ברכב האורגני של הגדודים, על־מנת למנוע הגשת טפסי אבדן ציוד עם גמר "המלחמה". את ה־6x6 חילקתי לדרגים* העורפיים של היחידות, על מנת שלא יהיו לי אחם צרות; לאחר כל זאת נשארה בידי עתודה תובלתית ניידת של 4 משאיות. כמו־כן קבעתי, שהיחידות "ימשכו" את כל צרכיהן מהבסיסים העורפיים המורכבים להן היטב — כל אחת בשיטה לה היא רגילה. ההחלטות שלי תוקנו בחלקן לפני התרגיל, חלק בתחילתו וחלק במשך התרגיל — ע"י הקצין שהחזיק ליף אותי...

ג'ו: קשה לי כמובן לנתח את שגיאותיך מבלי לראות את התרגיל כולו (באם בכלל שגיאותיך ניתנות לתיקון). אולם מצלצלים באוזני דברי ה-G-4 הדיביזיוני, שהסביר לי מספר עובדות-חיים (Facts of Life) לפני התרגיל שהרגימנט שלי ביצע. באם אנסה לצטט ולסכם דבריו, הרי הם היו בערך כך:

„פרימו: בקרב מסוג זה, תניח מראש שמפקד הרגימנט ישים את ידו על מרבית התובלה, לצורך הסעת גייסות. ניווד הגייסות הוא בעל חשיבות ראשונית במעלה, ולו זכות קדימה.

סקונדו: רכב תובלתי כדאי להקציב במרוכז (רצוי מחלקות, אבל בודאי לא לפצל כיתות). דבר זה יקל על שליפתו והעברתו ליחידה אחרת במקרה הצורך.

טרציו: על האפסנאות לעשות סינון רציני של העמסת רכבי-היחידות, וכל הציוד שאינו חיוני ביותר (כולל המיטה-המתקפלת של הקצין-האפסנאי והכלבלב של השליש) יושאר בעורף. הכרח לעבור על רשימת הפריטים ולקבוע, אלו ילקחו ואלו ישארו — וכן לתת תדריך איך להעמיס את מה שנלקח.

קוטרדו: קרב-תנועה הוא, קרב דלק. בניגוד לקרב-הגנה שהוא בעיקר, קרב תחמושת. עליכן צריך להבטיח שלכל יחידה יהיה דלק לפחות ליומיים, אשר בחלקו מתולק בין כלי-הרכב בג'ריקנים. ג'ריקן אחד (או שניים) למשאית, או לנושא-נשק, אינו מעמסה — ולעולם אינך יודע בדיוק מתי כלי-הרכב יצטרך לתדלק. משלם-המסים האמריקאי יסבול גם הפסד זה, נוסף לבזבוז על משכורתך.

קווינטו: מלאי התחמושת שילקח חייב להיבדק בשבע עיניים, תוך מאמץ משותף לצמצם את הכמות המובלת. אל תהסס להעמיד בפני ה-G-3 (קצין-המבצעים) האולטימטום: הסעת תחמושת או הסעת פלוגות (במידה ובאמת מצבך כזה מבחינה תובלתית).

סקסטו: פרט למקרים יוצאים מן הכלל (כאלה בעצם אין — אך אני אומר זאת מפני שכך כתוב בחוברות הרוקטריניות), אל תתן ליחידות להתרוצץ בעורף ולמשוך משם תספוקתן. הן פשוט לא מסוגלות לכך. ה-S-4 (אפסנאי) של הרגימנט בקושי יודע היכן פלוגותיו; ובנסים הוא מגיע אליהן פעם ביום. אל תחכה ממנו להיות אדם עליון — ושגם יספיק, נוסף לכך, לנסוע לעורף ולמשוך אספקה.

לו הייתי במקומך, הייתי מוריד משתי מחלקות התובלה 6 כלי-רכב (נחש איזה?). מצרף אליהם שתיים-שלוש משאיות אורגניות, או מאלה השוותות באותו זמן בתיקונים קלים. לרכב זה הייתי מצרף מכל יחידה אפסנאי, מלביש על כל קבוצה אחד מהנג'דים של אפסנאות-הרגימנט, ומארגן קבוצת-תובלה הספקתית, משהו מקביל ל-„Red Ball Express“.

באמצעותו הייתי דוחף התספוקת לדרגים העורפיים של הגדודים, ומשם היו מעבירים אותה, בשיטת מפגש, ע"י הגדוד לפלוגות. או, במידה וניתן, והיות והגדוד אינו מהווה דרג לוגיסטי מובהק — במישרין מהרגימנט לפלוגות — בתיאום עם הגדוד.

אגב, מה קורה אתך עכשיו?

ג'ו: לאור המועמדים שהוצעו למח"ט, החליט הוא לתת לי הודמנות אחרונה. עוד מעות —

(וכאן השביר בתנועה רבת משמעות את האצבע על צווארו).

"Red Ball Express" היה אגדתובלתי מיוחד שאורגן במלחמת-העולם השנייה ב-1944, ע"י הצבא האמריקאי להספקת הכוחות המתקדמים במהירות בכלל ולארמיה-השלישית של גנ. פטון בפרט. הוא קישר בין הבסיסים שבחוף-נורמנדיה ובין "ראשי-החץ" שנמצאו כבר במזרחה של צרפת. הרכב לארגון זה רוכז מכל פלוגות-ההובלה שהיו תחת היד, ע"י "גילוח" רכב אורגני של כל היחידות העורפיות ויחידות-באימונים, ובמקרה אחד — אף ע"י "קרקוע" דיביזיה שלמה ולקחת כל רכבה למסרה זו. נתיבים מיוחדים "שורינו" לשירות זה עם תחנות מנוחה ואוכל, תחלופת-נהגים וסדנאות. תודות לכך נוצל הרכב 24 שעות ביממה. בשלהי המלחמה רבו מקרים של הקמת ארגונים מיוחדים מסוג זה לצורך פתרון בעיות לוגיסטיות בוערות.

תמונה 3

אותו מקום — אותם קצינים (קצת יותר זקנים) — אחר שנה.

ג'ו: שלום דן, אתה נראה מצוין, מה מעשיך?

דן: אני במעבר, אל תשאל אותי לאן. במצב מאושר זה אני נמצא כבר שלושה חדשים. ודאי תשאל אותי למה? לא תאמין. שוב בגלל תרגיל — הפעם תרגיל עוצבתי עם גייסות.

ג'ו: הרי סיפרו לי שעל התכנית ה-אפסנאית של התרגיל העוצבתי שלך עבר סגן המח"ט אישית. איך הצלחת הפעם לקלקלה?

דן: הפעם המאמץ העיקרי שלי היה בשטח לגמרי אחר: בתכנית ההיסעים. מבין אתה, הייתי צריך לתכנן ולפקח על הסעת החטיבה מחרבת-ג'ין אל ראס-ג'עוני. היות ושטח-הריכוז של היחידות היו קרובים זה לזה, נהגתי לפי עצתו של אחד מחברי, מי שהיה בזמנו מפקד חטיבה מהוללת: הוריתי ליחידות לעלות אחת אחר השניה על הכביש, מפגוש-אל-מפגוש ("טמבון" בלע"ז) — ו"הידה!". בימים טרופים אלה כשבבתי-הספר הגבוהים ובהשתלמויות מדברים כל הזמן על קורפוסים ודיביזיות, יש בעיה להעביר חטיבה? ליתר בטחון, קבעתי לכל יחידה (בתיאום עם אג"מ) עיתויים, לפיהם עליה להגיע ליעדה. מה אומר לך: עד עתה, בכל התרגילים ללא גייסות, שיטה דומה (בערך) עברה בהצלחה. הפעם, כאשר נסעו מאות כלי-רכב בפועל (!) על כביש צר, ובפיקוח שהיה כנראה לא מספיק, קרתה קטסטרופה (בלע"ז) שלעומתה כשלון ההיסעים במפגן חיל-האוויר היה שפן קטן. איני יכול לגרש מזכרוני מחזה-בלהות שראיתי בנקודת הפיזור: כלי-רכב ללא סדר וארגון, מכל יחידות החטיבה, הגיעו לראס-ג'עוני, מי בדהירה ומי בזחילה — אך כולם כאילו ביקשו מפלט. למעשה, עד עתה לא ברורות לי בדיוק סיבות התקלות.

ג'ו: כמובן שלכשרונותיך "זכות" גדולה בכשלון. אולם, באם לנתח תאורטית את המקרה (ולאור שיחתי עם השופטים, מוכר לי הנושא), נעוצה לדעתי התקלה העיקרית בתכנון הלקוי. איך צריך לטפל בבעיה כזו? וכאן מדבר אני על

השיטה הנהוגה אצלנו, בצבא ארה"ב ; אך קוי המחשבה משותפים לכל הצבאות, ראשית, בהתאם למה שקובעת התכנית המבצעית ובהתאם למיקום היחידות, נקבעות הקדימות בתזויות. שנית, בהתאם לסוג כלי-הרכב, שעות התזוה, סוג הכביש והבטחון מבחינה אווירית אתה קובע את המרחק בין כלי-הרכב ומהירות הגסיעה. כן אתה קובע את המרחק בין אורחה לאורחה. ע"י חישוב די־פשוט מתברר לך איזה חלק מהכביש ייתפס ע"י כל אורחה, שהיא לרוב יחידה בסיסית. כן קובע הנך מתי, לכל-המאוחר, צריכה להגיע ליעדה היחידה האחרונה. עתה עליך לארגן מערכת פיקוד־ההיסעים, בהיסע מסוג זה, היית צריך לקבוע נקודות־פיקוח בכל הצטלבות חשובה עם מערכת קשר מתאימה. להדגמת דברי, ננתח היסע תקין בצורה סכמטית : ננתח הסעת רגימנט אמריקני, המוכר לי היטב, לפי הנתונים הבאים : —

הנתונים

- מספר כלי-הרכב ביחידות הרגימנט : —

45	הגדוד הראשון	(1)
45	הגדוד השני	(2)
60	מפקדת־הרגימנט + פל' המפקדה + פל' רפואית	(3)
45	הגדוד השלישי	(4)
50	פל' מרגמות + רכב ב' של פל' טנקים	(5)
15	פל' טנקים (מובילי־טנקים בלבד)	(6)
	סה"כ, כלי־הרכב ברגימנט, כולל הטנקים	

260 — על גבי המובילים —

עוד נראה בהמשך למה תגרום בלוח הזמנים הזאת הטנקים.

- **עתה נראה ונסמן כמרשם-דרך :** —

- (1) מקום הימצאות היחידות בחניון ;
- (2) נקודות התורפה בדרך ;
- (3) נ. ה. (נקודת-ההתחלה של ההיסע על הציר, ממנו מתחילות היחידות לנוע תחת פיקוח הרגימנט) ;
- (4) נ. פ. (נקודת-הפוזור, בקרבת שטת-הכינוס של הרגימנט, או שממנה פונה כל יחידה אל יעדה).

מרשם-דרך בו אנו מטפלים יראה כך (שים לב שאני מסמן לי גם מיקום היחידות, והדרך בה כל אחת תנוע עד לנקודת-ההתחלה: —

- עכשיו ננתח את הדרך : —

- (1) המרחק מ"נ. ה. ל"נ. פ. הוא 120 ק"מ.
(2) היחידות: — גודל 1, גודל 2, מפקדה, חונות מעבר לכביש צפונה;

גדוד 3, יח' מרגמות ופל' טנקים, חונות מעבר לכביש דרומה. כולן — בין ק"מ 75—85.

(3) נקודות הפיקוח: נקודת פיקוח מס' 1 — ע"י הגשר, בק"מ 125; נקודת פיקוח מס' 2 — ע"י ההסתעפות הצפונית, בק"מ 145; נקודת-פיקוח מס' 3 — ע"י ההסתעפות הדרומית, בק"מ 165; נקודת-פיקוח מס' 4 — בהצטלבות בק"מ 195.

● וכעת ננתח את גורם הזמן. ניתוח זה ייעשה לאור הנחיה של אג"מ הדיביזיוני, שהשיירה תעבור את ה-ג. ה. לא לפני יום ה"ע", שעה 18.00 ותגיע ל-ג. פ. לא אחרי יום ה"ע" + 1, שעה 04.00. בניתוח הזמן קובע: —

(1) מהירות 20 קמב"ש לרכב "רך" (דרך קשה וצרה), ו-15 קמב"ש לרכב-שריון.

(2) צפיפות 50 כלירכב לק"מ לרכב "רך", ו-15 לק"מ לרכב-שריון.

(3) רוחים: — בין האורחות — 5 דקות, בין שדרות — 10 דקות. אגב, נתונים אלה מבוססים על אורחה של 30 כלירכב ושדרות-משנה של כ-60 כלירכב בשדרה של 90 כלירכב. כמובן, ניתן לסטות מהנ"ל, על מנת לא לפצל יחידות בסיסיות.

● עכשיו נעשה חישוב זמן ביצוע ההיסעים, התהליך יהיה כך: —

(1) נקבע סדר השיירה (כולל סימון האורחות), בתיאום עם אג"מ. הקובע הוא הסדר לפיו אנו רוצים לקבל את האורחות בנקודות הפיזור. כל יחידה תהיה אורחה או שדרת-משנה. כל הרגימנט יורכב מ-4 שדרות: — שדרה מס' 1 — בת 2 אורחות, 45 כלירכב כ"א; שדרה מס' 2 — בת 60 כלירכב; שדרה מס' 3 — בעלת 2 אורחות, אחת בת 45 כלירכב והשנייה בת 50 כלירכב; שדרה מס' 4 מכילה את מובילי-הטנקים (15 מובילים).

(2) נחשב את זמן הנסיעה של כל אורחה מ-ג. ה. ועד ל-ג. פ. וכן נציין שאת זמן הנסיעה של כל השיירה קובעת המהירות של הרכב-האיטי שבה (בדוגמתנו זו — המהירות של המובילים), לכן: —

$$(א) \text{ זמן הנסיעה של רכב "רך" } = \frac{120 \text{ ק"מ}}{20 \text{ קמב"ש}} = 6 \text{ שעות};$$

$$(ב) \text{ זמן הנסיעה של רכב שריוני } = \frac{120 \text{ ק"מ}}{15 \text{ קמב"ש}} = 8 \text{ שעות}.$$

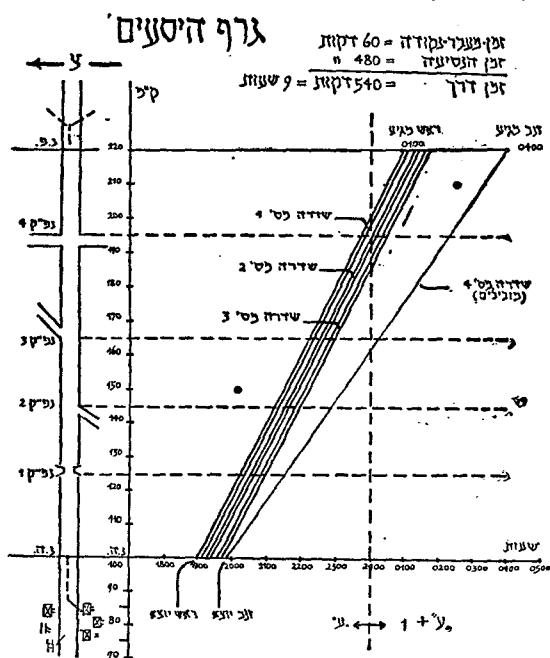
(3) נחשב את הזמן מרגע שראש כל אורחה יעבור את ה-ג. ה. ועד שזנב האורחה יעבור את ה-ג. ה. וכן"ל גם לגבי ג.פ. זמן זה אנו קוראים זמן-מעבר-נקודה — כלומר, הזמן שעובר מהרגע שכלירכב הראשון של האורחה עובר נקודה ועד שהאחרון שבה עוזב את אותה הנקודה. נוסחה לחישוב זה: זמן-מעבר-נקודה (נטו) = $\frac{\text{מספר כלירכב} \times 60 \text{ דקות}}{\text{רלק"מ} \times \text{קמב"ש}}$ הנוסחה הנ"ל היא "נטו", מאחר והיא אינה כוללת את רוחי-הזמן בין

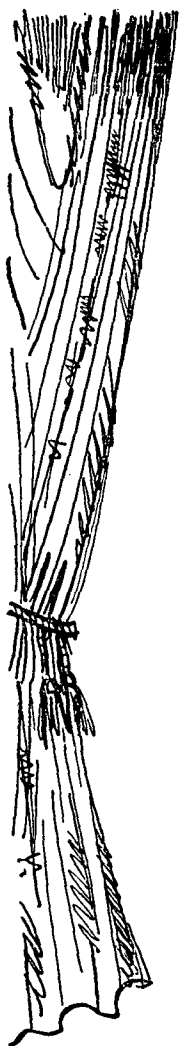
האורחות ורוחיה-הומן בין השדרות. לכן יש להוסיף אחרי חישוב זמן מעבר-נקודה של כל אורחה — 5 דקות ושל כל שדרה — 10 דקות, כפי שזה נקבע מראש.

(4) אחרי שחישבנו את זמן-מעבר-נקודה הנטו, והורדנו את רוחיה-הומן המתאימים, נסכם לנו זאת בטבלה: —

ה י ח י ד ה		כמות כלי הרכב	כימון שדרות	ראש עיבר נ. ה. יום ה-ע-ע בשעה	זנב עובר נ. ה. יום ה-ע-ע-1 בשעה	ראש עובר נ. פ. יום ה-ע-ע-1 בשעה	זנב עובר נ. פ. יום ה-ע-ע-1 בשעה
א		ב	ג	ד	ה	ו	ז
1	גדוד מס' 1	45	שדרה 1	1900	1903	0100	0103
2	גדוד מס' 2	45		1908	1911	0108	0111
3	מפקדה + פל' רפואית	60	שדרת-משנה 2	1921	1925	0121	0125
4	גדוד מס' 3	45		1935	1938	0135	0138
5	פל' מרגמות + רכב ב' של פל' טנקים	50	שדרה 3	1943	1946	0143	0146
6	פל' טנקים (מובילים בלבד)	15		1956	2000	0356	0400
7	הרגימנט סה"כ	260	4	1900	2000	0100	0400

באם נסכם את כל הטבלה (ההגזמה בדיוק היא רק להדגמת החישוב) נקבל: זמן-מעבר-נקודה = 60 דקות, זמן הנסיעה = 8 שעות (מאחר והמהירות של הרכב האטי קובעת את זמן הנסיעה), בסה"כ — 9 שעות מהרגע שכלי-הרכב הראשון עבר את ה"ג. ה. ועד אותו הזמן שהרכב האחרון עבר את ה"ג. פ. יחד עם זאת, יודע הנד לוח-הזמנים של כל אור-חה, כמובן, שקצין מתורגל מסוגל לערוך תכנית כזו תוך שעה לכל היותר. בי"אם יש לך פנאי, נייר מתאים ורוצה הנד לבדוק את חישוביך, תוכל בעתיד לשרטט לך גרף-היסעים לפי תכנית האמורה. לפי הגרף תוכל לדעת גם היכן נמצאת כל אור-חה (רק, למען השם,

אל תראה את הגרף למפקדת החטיבה — גרף בחטיבה, הוא בבחינה טריפה).
הגרף מראה כך: —

שים לב, ששדרות 1—3 מסומנות בגרף בשני קוים (ראש וזנב) לציון עומק השדרה. שדרה 4 מסומנת בקו אחד, היות והיא קטנה וזמן-מעבר-נקודה שלה קטן ביותר.

● לבסוף — אירגון הפיקוח:

(1) בכל הסתעפות והצטלבות של דרכים יש להציב מ. צ. חטיבתי, עם תכנית ההיסעים בידו ועם קשר אליך (טלפון או אלחוט). 2 רוכבי אופנוע יפטרלו את הדרך בזמן ההיסע.

(2) ב"ג. ה. הייתי מעמיד את קציני ההספקה החטיבתי.

(3) כל 20—30 ק"מ, ע"י נקודת הפיקוח — גרר או רכב 6x6, לצורך חילוץ.

(4) אני עצמי הייתי עולה על הכביש הראשי; את עוזרי הייתי משאיר במפקדה, לרכו את הקשר.

בשיטה כזו, כאשר קיים תכנון מפורט והמרחקים בין האורחות משמשים וסת-בטחון לתקלות בלתי-צפויות — הרי גם כשקורית תקלה, קיימת שהות מספקת לפתרה ע"י כל הנוגעים.

ארבעת הגורמים הבאים מבטיחים הצלחת ההיסע:

- תכנית מעובדת;
- רוחים בין האורחות, שהם "רוחי זמן" במקרה של תקלה;
- מערכת חילוץ;
- מערכת פיקוח עם רשת-קשר.

דרך אגב, האם בכלל עשית תכנית-היסעים?

דן: אינך מבין, עשיתי בסוף — אך היא הגיעה ליחידות כאשר יחידות החטיבה כבר הגיעו ליעדן. לכן תכנים למסקנותיך נקודה נוספת: "תכנית חלקית בזמן — טובה מתכנית משוכללת ומפורטת מאוחר-מדי".

חמונה 4

קצינים אחרים (אולי אתה ?) — מקום אחר — הנושאים: יימצאו.....

אמרות

מה רבה החשיבות ש"צבא-הצ"י האמריקאי מיחס לקלעות — אפשר לראות לפי זה כי עתה נתממה שם גודל כראש מחלקת-אימון-בקלעות. במנותו אותו אמר מפקד החיל: "נשק חילינו עודנו הרובה. הצלחתנו וכשלונו בשדות-הקרב תלויים בבטחון-העצמי וביכולת בהם ישתמש הוא. כפרט, בכלי-נשקו זה".

*

"חייל העתיד — מעשהו לעת-לילה יגדל וירבה — והלילה, ומוג'ה-האור הגשום יהיו בגדר ברכה בשבילו".

מדברי המפקד הכללי של "הגייסות שבשטח ארה"ב".